

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.

7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

Akbars

409.

Teika par Akbaru. Svinību dienās, kad visi viņam pakļautie Radžas un tautas nesa dāvanas, Akbars izvēlējās no dāvanu kaudzes visniecīgāko un piespiedis to sirdij izgāja sapulcējušos priekšā. Ar šo viņš parādīja uzmanību vismazākajam no saviem padotajiem, pasvītrojot, cik dārga viņam ir dāvana, kas atnesta nevis aiz pārpilnības, bet no sirds. Tā rīkojoties arī jūs un vērtējiet nevis pēc ārienes un stāvokļa, bet pēc domām un pēc iekšējām īpašībām. Un, protams, vislabākās domas un uzticīga sirds visbiežāk slēpta zem nonēsētā tērpa un necila stāvokļa.

410.

Gribu izstāstīt par diviem Akbara karavadoņiem. Viens mēdza saņemt jo plašus norādījumus, otrs – vienīgi visīsākos. Beidzot otrais griezies pie Akbara, teikdams: “Ar ko gan es neesmu izpelņījies plašus norādījumus, ja esmu guvis tik uzvaras?” Akbars atbildēja: “Tava saprātība aiztaupīja vārdu straumi. Lai katrs, tevis ietaupītais mirklis tiek zīmēts ar labāko pērli.” Tādēļ jo liels ir to prieks, kas spēj saprast taupīdams Avota dzērienu.

411.

Jūs jau zināt par diviem Akbara karavadoņiem. Tagad piebildīsim par trešo. Tas jautāja: “Kāpēc par vēlu vai pārāk agri tiek vienlīdz nosodīts?” Akbars sacīja: “Mans draugs, nav vienādu lielumu. Tāpēc, ja priekšlaicība ietver sevī attapību, tad tās vērtība ir labāka, jo aizkavēšanās savietota tikai ar nāvi. Priekšlaicība ir nosodāma, aizkavēšanās ir jau nosodīta.”

412.

Būdams apspiests un apdraudēts, Akbars sacīja saviem karavadoņiem: “Jo viela mazāk saviļņota, jo skaidrāks virsotņu atspoguļojums. Pēc karapulku apskates Akbars teica: “Ceturtnā daļa paveikta, redzēju paēdušus ļaudis, - pārējo redzēsim pēc tveices dienas, pēc lietus dienas un pēc bezmiega nakts.

413.

Atgādināšu pasaku, ko dzirdējis Akbars. Valdonis jautājis gudrajam: “Kā iespējams redzēt nodevības perēkli un uzticības balstu? Gudrais norādījis uz greznu jātnieku pūli un sacījis: “Nodevības perēklis”. Pēc tam tas parādījis vientuļu ceļinieku un sacījis: “Uzticības balsts, jo vientuļību nekas nenodos.” Un no tās dienas Valdonis tuvinājis sev uzticību.

Skolotājs ir darījis visu, lai viņam uzticētos. Mana roka ceļinieka rokai ir – uguns tumsā. Zem Mana vairoga ir kalnu klusums. Zinu, zinu, cik grūti Manai Vienkopai. Celtniecības pamatu izpausme atklājas klusībā.

Matērijas izpratne var augt tikai tur, kur nodevība neiespējama.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

12.daļa: Dārgumu Krātuves Sardzē.

7.nodaļa: Augstākā garīgā Vadība.

414.

Ienaidniekiem uzmācoties, Akbaram jautāja “no kurienes tik daudz uzbrukumu? Akbars atbildēja – “dodiet arī ienaidniekam nodarbošanās brīdi.”

415.

Reiz Valsts Padomes apspriedē Akbars pavēlēja atnest Likumu Grāmatu. Uz grāmatas bija mazs skorpions. Visi padomnieki pārtrauca apspriedi un pievērsa skatienus mazajam indīgajam kukainim, kamēr kalpotāja to neiznīcināja. Akbars piezīmēja: “Vissīciņākais ļaundaris spēja pārtraukt valsts likumu apspriedi.” Tāpat arī visniecīgākais apstāklis spēj kaitēt ceļā uz Ugunīgo Pasauli. Tikai sirds nosacīs to līdzsvara pakāpi, kāda nepieciešama starp tiekšanos un piesardzību. Ja visi valsts prāti sastingst ieraugotniecīgu skorpionu, tad kobra var piespiest bēgt veselu karapulku. Kareivis var nobīties no peles, jo viņa sirdī nedeg ticības un tiekšanās uguns.